

Vår resa till Dominica i februari-mars 2011

När klockan ringde mitt i natten var det lätt att vakna. En taxi hämtade oss en timme senare och där startade en resa vi drömt och planerat för sedan ett år tillbaka.

Som oftast för mig är det tillfälligheter som sätter igång en kedja av händelser som leder fram till de största upplevelserna. Den här gången var det mitt intresse för att prova på akvarellmålning som gav mig en förnyad kontakt med (Ingalill Berg) och hennes man radioamatören (Lars Berg) som hade kontakt med en orkanutsatt liten ö i Karibiska havet. En ö som lockat många svenskar till delad bosättning, sommar i Sverige, vinter i Karibien.

Föreningen SWEDOM, som ger stöd till en indianrest på ön, behövde en webbmaster och mina IT-kunskaper tillsammans med min nyfikenhet kunde vara till stor hjälp.

Taxin tar oss genom mörker och lätt snöfall till Arlanda. Flyget(Air France) håller tiden och vi landar på Charles de Gaulle i tid. Här får vi byta till Orly som är den inrikes flygplatsen, Martinique, nästa anhalt, tillhör ju Frankrike. Busstransporten till Orly tar en dryg timme och sedan lyfter vi för den långa resan över Atlanten, cirka 8 timmar.

Till målet Martinique anländer vi tidigt på morgonen. En taxi tar oss till hotellet där vi hemifrån bokat rum. Det visar sig vara ett litet hotell nära centrum och hamnen. Här måste vi övernatta för att i morgon ta båten över till Dominica.

Något vi snabbt får klart för oss är problemet med språket. Det är en fransk ö och någon som pratar engelska är inte alltid lätt att finna så det blir ofta händerna som får tala.

Något som också blev tydligt för oss, i Frankrike är lördagar och söndagar helg och då håller 99% av alla affärer och restauranger stängt. Vi hittar dock en restaurang vid turiststråket och får äta oss mätta. Hotellvärderna ställer också upp med tidig frukost innan avresan till Dominica dagen efter.

Vi konstaterade också att priserna på Martinique är helt jämförbara med priserna i Sverige, möjligen något högre.

Tidig uppgång som sagt och en kort biltransport till färjan för inköp av biljetter och incheckning av bagage. Passkontroll också då vi lämnar Frankrike för Dominica.

En upplevelse som gav mig motion fick jag också då Lars, vår resekamrat, deporterat en väska på hotellet och den stod kvar där. En snabb språngmarsch löste dock även detta problem.

Båten var snabbgående och resan tog cirka 2 timmar men det gungade en hel del även om vädret var ganska lugnt. Vi laddade med smörgås och dricka innan avresan och det visade sig vara klokt.

Redan när vi kom ut ur hamnen kunde vi skönja Dominica vid horisonten. Den gröna ön är en vulkanö som sticker upp mer än 1000 m över havet. När vi närmar oss ser vi bebyggelsen som verkar vara koncentrerad nere vid havet och tätast på den västra sidan där den inte utsätts för Atlantens hårda väder.

Så lägger vi till i Roseau, Dominica huvudstad, och där väntar en välkomstkommitté av svenskar som älskar den varma vintern på Dominica, temperaturen ligger på cirka 30 °C.

Vår chaufför, Jones, är också på plats och ger oss den första hisnande upplevelsen av öns vägar. De är

smala, dåligt underhållna och förarna verkar älska höga farter. Nu är vi dock bara fyra passagerare i en väl underhållen minibussen. De ordinarie bussarna, även de minibussar, av varierande kvalitet packar gärna in både 10 och 15 passagerare tillsammans med deras inköp av mat, etc. För en extra slant tar de också gärna en omväg för att släppa av dig så nära hemmet som möjligt.

Efter en resa på ½ timme är vi framme i Scotts Head vid öns södra ände. Här har vi hyrt ett hus av den katolska prästen.

När vi nu för första gången möter lokalbefolkningen blir vi tagna på sängen. Naturligtvis inser de att här kommer några rika vita och det gäller att plocka av dem så mycket pengar som möjligt innan de är aklimatiserade. För alla som orkar bära en väska är vi ett intressant mål och när vi ska ersätta dem för arbetet tycker de att det vi erbjuder är alldeles för lite. Till slut blir de nöjda och lämnar oss ifred och efter det fungerar relationerna normalt.

Vi finner oss snart tillrätta, där vi bor mitt i byn. Huset har det nödvändigaste men ändå har vi ett stort problem, myggen. Varje natt fylls vårt sovrum av mygg som sticker oss och ges oss sjukdomsliknande utslag på alla kroppsdelar vi inte lyckats täcka under natten. Som tur är för de inga sjukdomar med sig.

Vi tillbringar naturligtvis en hel del tid i Scotts Head och lär succesivt känna lokalbefolkningen. Många lever på en liten ekonomi men alla verkar ha mat för dagen, frukt och grönsaker finns säkert alltid att tillgå utan kostnad då klimatet gör att allt växer så det knakar.

Några iakttagelser från Scotts Head:

- Byns vatten kommer från bergen men alla har det inte indraget i husen utan hämtar vatten och tvättar sig vid den gemensamma trappkranen.
- Många driver små verksamheter hemma och säljer genom ett hål i väggen:
 - Av en köper vi kycklinglår som hon friterar på verandan till huset där hon bor.
 - Av en beställer vi bröd som hon bakar under natten och serverar oss varma på morgonen.
 - När vi hör att fiskebåtarna är på väg in söker vi oss till stranden och köper färsk fisk. Restaurantägaren är också där för att förse sig med fisk att erbjuda på dagens meny
- När vi behöver tillgång till internet besöker vi Frank som har ett trådlös bredband att erbjuda.
- När kyrkklockorna ringen ser vi kvinnorna på väg till kyrkan i sina bästa kläder.
- Många hus är bara små plåtskjul medan andra, som byggts av innevånare som arbetat utomlands, är rena lyxvillor. Allt blandat i en salig röra. Många hus står också tomma och har bara lämnats av ägaren, sällan vet man varför.
- Det finns gott om härliga havsbad men de flesta stränder är steniga. Med snorkel och cyklop kan du dock få en är undervattensupplevelse med färggranna fiskar.

Under veckorna gör vi sedan några härliga utflykter

Först bjöd prästen in oss till en ungdomsgudstjänst i kyrkan med efterföljande knytkalas/lunch i församlingshemmet. Här hade också prästen ett övernattningsrum. Vi tog oss dit genom att prästens chaufför hämtade oss i kyrkan minibuss. Efter aktiviteterna i kyrkan körde han oss sedan till den norra delen av ön där vi bl.a. besökte det gamla fortet och tog ett bad i bukten där det fanns en härlig sandstrand.

En utflykt gjorde vi också till Karib-reservatet, hit var det Jones som körde oss med sin minibuss. Mest var det den fantastiska naturen vi uppskattade men vi besökte också deras kyrka där altaret var utformat som en kanot och sedan skolorna som Swedom bl.a. stödjer. Jag hade med mig ett par fotbollar till de större barnen, mycket uppskattat, och till de mindre barnen lämnade vi sagoböcker och ritmaterial.

Skolan tar även emot förståndshandikappade barn och på deras avdelning fanns bl.a. flera datorer som Swedom varit med att finansiera, mycket uppskattat. Som avslutning handlade vi lokala hantverk, främst korgar, av en förälder till ett barn vi träffade i skolan.

Här kändes det verkligen att man gjorde skillnad. Reservatet ligger avlägset och många turister kommer aldrig dit så kunderna är inte särskilt många.

En utflykt till de dubbla vattenfallen, samt bad i varma källor med efterföljande hummerlunch hann vi också med. En otrolig dag med fantastiska upplevelser tillsammans med Willy och Ana-Marie som lever större delen av året på Dominica. Här har de under 40 år succesivt byggt upp en verksamhet med uthyrning av lägenheter ovanför stranden Mero, en av de finaste vulkansandstränderna på ön.

Själv vandrade jag också ett par sträckor efter den fina vandringsleden, Waitukubuli, som sträcker sig hela vägen från norr till söder. Härliga vandringar i djungeln och fantastiska vyer att njuta av från högplatåerna.

Ett bad vid champagne-stranden stod också på programmet. Här mynnar några varma källor ut under vattnet och bubblor som i en champagne-butelj strömmar upp till ytan. Många stora färggranna fiskstim söker sig till dessa syrerika vatten. Ett av världens bästa dyksområden faktiskt.

Efter tre händelserika veckor bar det sedan iväg hem till Sverige där det fortfarande fanns möjlighet att åka skridskor och skidor.

Vi övernattade även då på Martinique och där träffade vi en härlig norrman i Helly Hansen luva som hade tagit som sin uppgift att hedra alla norska fartyg som torpederades under andra världskriget genom att släppa en sten i havet där det hände. Han hade seglat hela vägen från Norge och just kommit tillbaka för att fortsätta färden efter att ha varit hemma och firat sin 85-års dag.

Härligt att träffa människor som tror att allt är möjligt.

Ja, det var några härliga veckor på Dominica med många upplevelser utöver det vanliga. Nu ser vi bara fram emot nästa besök, för det finns så otroligt mycket mer att uppleva på denna ö.

/Per Brydolf